

налитѣ, а да се усилятъ кордонитѣ край границата на двата пашалѣка. Обявило се сѣщо, особно на пашитѣ, че Сърбия ще пази непожтната границата си, ала ще приема въ своитѣ карантини всѣкиго — билъ той турчинъ или християнинъ — щомъ потърси убѣжище въ Сърбия, ако си е прѣдалъ прѣдварително орѣжието. А на сръбското население въ княжеството се съобщава чрѣзъ прокламация, че буната нѣма никакво отношение къмъ Сърбия, че неговото спокойствие и благосъстояние сѣ осигурени чрѣзъ даденитѣ му отъ султана фермани и хатишерифи. Прокламацията завършва: „Азъ се надѣвамъ, че всички жители на Сърбия ще изпълнятъ своя дългъ и тази моя порѣчка, съ което ще покажатъ сѣщо своята послушность и привързаность къмъ правителството. Но ако нѣкой би се осмѣлилъ да направи опитъ да се намѣси въ казаното движение и по този начинъ прѣстѣпи тая Моя височайша порѣчка, той ще бѣде смѣтанъ за нарушителъ на мира и противникъ на правителството и, като такъвъ, ще бѣде подложенъ на най-строга наказание“<sup>1)</sup>. Въ дадения сулчай князъ Михаилъ постѣпва тѣкмо тѣй, както е постѣпилъ и Милошъ прѣзъ 1835 г.<sup>2)</sup>

Не ще съмнѣние, че турцитѣ, особно мѣстнитѣ власти, не биха могли да искатъ повече отъ сръбския князъ, който съзнателно си затваря очитѣ прѣдъ грозната участъ на обнадежденото отъ него население. Наистина, причинитѣ на възстанието сѣ отъ такова естество, че българитѣ въ Нишко пакъ биха се подигнали протестно противъ тѣхъ, но това биха направили на по-сгодно врѣме и съ по-солидна организация. А тѣй тѣ още на първия день сѣ видѣли безъ муниции, като сѣ вѣрвали, че сръбското правителство ще ги снабди съ такива, въ случай че турскитѣ власти се откажатъ да прѣговарятъ съ неговитѣ прѣдставители, както и става. И непосредственитѣ резултати на тази игра не сѣ нищо друго, освѣнъ 150 изгорени села между Нишъ и София<sup>3)</sup>, хиляди души избити, още толкова отвлѣчени, безчестни, мѣчени и не по-малко отъ 10,000 души избѣгали въ Сърбия,

<sup>1)</sup> Романски, стр. 47—48. Вижъ сѣщо „Сербске народне повине“, г. VII, бр. 27, стр. 108, кол. 1.—2 отъ 6 априлъ 1844 г., както и *Blanche — Voyage en Bulgarie pendant l'année 1841*, Paris, 1843, стр. 178—179.

<sup>2)</sup> Романски, стр. 10. Интересно е, че до като нашиягъ авторъ се държи извинително къмъ Михаила (стр. 47), сръбскиятъ го обвинява въ цитирания вѣстникъ.

<sup>3)</sup> Сербске народне новине, г. VII, бр. 37, стр. 147.